

ster, der har været i Danmark og har været på havevandring, kan risikere at blive udleveret til Danmark, fordi de uagtensomt har viderebragt smitte fra en plante til en anden.

Der er en række forbrydelser, som bliver omfattet af denne arrestordre, som det vil virke besynderligt, at man har taget med. Men de er kun kommet med, fordi man ikke har begrænset sig til alvorlige forbrydelser.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elisabeth Arnold for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, den skal blive kort.

Når jeg nævnte bankrøveren, var det såmænd ikke, fordi jeg ville prøve at være banal og forsimple tingene. Jeg anerkender fuldt ud, at der kan være mange specielle aspekter i denne arrestordre, som kan betyde, at der kan komme mærkværdige og uforståelige eller vanskeligt forklarlige situationer. Men bankrøveriet er faktisk en forbrydelse, som er sket, og det var ikke muligt at få de franske bankrøvere udleveret til Danmark til retsforfølgelse det sted, hvor bankrøveriet blev begået. Hvis de var blevet pågrebet på fersk gerning under biljagten ned gennem Jylland, var sagen kommet for retten i Århus, og det havde været helt naturligt, for her var vidnerne og sporene og det hele.

Det er et konkret eksempel, som meget godt illustrerer, hvad det er for en retssituation, vi står i, når vi ikke kan udlevere, og hvad det er for en retssituation, vi kommer i, når vi kan udlevere. Det er såmænd blot for pædagogikkens skyld, at jeg nævner bankrøveriet. Det er et eksempel, jeg forstår, og det synes jeg er en meget god begrundelse.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ja, det er en glimrende begrundelse for, at man skal kunne foretage udlevering i forbindelse med bankrøveri. Men hvorfor så lave en arrestordre, hvor man kan udlevere for alle forbrydelser, hvor der er en strafferamme på over 12 måneder?

Jeg håber, at Folketinget vil være med til at indskrænke mulighederne, for den arrestordre, vi skal tage stilling til i dag, handler om alle forbrydelser med en strafferamme på over 12 måneder, og det er stort set alt, hvad der overhovedet er strafbelagt i det danske samfund og for-

mentlig også i de fleste andre EU-lande. Det er også overtrædelse af fødevarerlovgivningen og miljølovgivningen osv. Det er alle former for forbrydelser, også forbrydelser, som man ikke har begået med vilje. Forbrydelser, som man i et eller andet omfang er kommet til at begå, og som man burde have undgået at begå, bliver også omfattet af denne bestemmelse om udlevering, og derfor synes jeg, det er lidt for letkøbt, når man bare henviser til bankrøvereksemplet.

Fru Elisabeth Arnold plejer at problematisere, når man fra anden side vil gennemføre indskrænkninger af retssikkerheden med henvisning til nogle enkelte spektakulære sager. Men her bliver det altså accepteret.

Kl. 16.50

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil godt indlede med at takke for den, synes jeg, gode debat, vi har haft, både under andenbehandlingen af beslutningsforslaget her i Tinget og også under førstebehandlingen. Jeg vil også sige tak for den meget grundige udvalgsbehandling af beslutningsforslaget.

Til glæde for de mange, der er meget engagerede i dette spørgsmål, er der også at sige, at vi under alle omstændigheder vender tilbage til sagen. Der kommer en ændring af udleveringsloven, som skal gennemføres og behandles her i Folketinget, og man kan sige, at det er andet kapitel. Om et øjeblik afslutter vi forhåbentlig første kapitel i sagen om den europæiske arrestordre.

Jeg vil godt indlede med at sige, at jeg deler fuldt ud indstillingen hos de mange ordførere, som har valgt den principielle indfaldsvinkel til problemstillingen, at det er både rigtigt og ud fra vores egen retsfølelse også det eneste korrekte, at såfremt man begår en strafbar handling i et af de øvrige europæiske lande, forekommer det stødende og efter manges overbevisning også fuldstændig uretfærdigt, såfremt de personer, der måtte nå at flygte tilbage til Danmark, bliver behandlet på en anderledes måde rent straffemæssigt end dem, der bliver grebet på fersk gerning i det land, hvor de har begået en forbrydelse.

Det bør være sådan, at det enkelte menneske skal stå til ansvar for sine handlinger, og hvis man begår en strafbar handling i et af de øvrige europæiske lande, må det selvfølgelig være sådan med det regelsæt, der gælder for så vidt angår de forbrydelser, der er opregnet på positivlisten, og hvor de almindelige regler om dobbelt